

פרשת השבוע על פי אור החיים הקדוש

לע"ג הורי ר' אליהו בן בת שבע ז"ק

פרק ב' במדבר

卷之三

לאה אירן בת טאוו ז"ל
ולטן בֶּן פָּקוֹדִי הַלְוִים וְגֹן*. רַמְבָּן זִקְרוֹנוֹ
לְבָרְכָה תִּפְמָה בְּנֵבֶר שִׁישׁ לְתִמְהָ בּוֹ, כִּי
נְלִוִּים הֵן גְּבָה יִדְעִי הֵן יִקְרֹבוּן, וְאַשְׁר לֹא
חַטָּאוּ בְּעַגְלָה, וְלֹא נְגַפּוּ וְלֹא הַגְּזָבָה וְלֹא הַשְׁקָה,
וְאַזְךְ נְחַמְּעָנוּ בְּלֹא בְּקָדְשָׁם וְלֹא מְכָל הַשְׁכָּבָם, שָׁאנָם
מְגֻיעִים בְּמִסְפָּרִים מִבֵּן חֲדָשׁ לְחֵץ שְׁבָט הַקָּטָן
שְׁבִיְשָׁרָאֵל, וְלֹכְשַׁתְעָם עַל מִסְפָּרִים מִבֵּן עֲשָׂרִים
לֹא יִגְעַז לְשִׁילְשָׁל וּלְרַבִּיעַ

וְרָא יְהִי שֶׁבֶשׁ בְּשֵׁנִי דְּרָכִים: הַאָחֵר הַזֶּה לֹעֲזָר
 שְׁהַרְבוּ בָּא מֵצָר קָעֵנִי דְּקָתִיב
 וְכָאֵשֶׁר יַעֲגֹר אָתוֹ בֶן יְרֵבָה וְגוּ' (שמות
 א' ב'), וְרָא שְׁגִינִית מְטֻעם כְּעַמּוֹ שֶׁל יְעַקְּבָן
 אֲכִינֵן עַלְיוֹן הַשְׁלָמוֹן:

ובגינני טעם החני רחוק, כי לא נמצא רשם
הנימוקה המצתה הזרע בкус אכיבם עליין
השלום, ועוד ממציא במספר הבא בדברי הימים
(א' כ, ג) היה הלוים שמנה ושלשים אלף מבן
שלשים ששה עד בן חמישים שנה, ובמספרם
בפרשת נושא באו לכל חשבן שמונה אלפיים
וחמש מאות ושמענים, נמצאו שחוותיפו או בעה
חלקים בקרוב על מספר זה, ובמספר בני
ישראל הבא שם לא באו לכפף מספר האמור
כאן, ובאמת מספר זה לא לשתיו נמנים מבן
עשרים עד בן מאה ומעלה, פרוץ שנמנים
ישראל, יכול להיות מספר גדול שעני

וְאֵם תאמֶר לִפְהָה שַׁבֵּט בֶּן תֹּרֶה יַעֲשֶׂה מְעוּדָה
פְּרִיה וּרְכִיה. אָוְלִי שְׁדַנְוָה בָּה לְמַעַן לֹא
נִגְעַן לְרִיק וּלֹא גַּלְדָּל לְכַבְּדָה, וְכַיּוֹצָא בָּהּ מַצִּינָה
שָׁאַמְרוּ (חֻנְיתִיא). שָׁאָסָר לְשַׁפְשָׁמָן בְּשַׁנְתָּה
רַעֲבָנוּ, הָגָם שִׁישָׁ מְגַנִּיעָה פְּרִיה וּרְכִיה, וְנַדְנוּ כִּמוֹ
כֵּן לְצֵד כְּלֹויָה הַכְּנִים הַכְּרִיכִים נִמְעָנוּ כֹּל עַקָּר,
וּמְעַפה אַזְדוֹבָא עַשָּׂה הַיְּ עַמְּהָם נִסְעָנָרְוּ
מִמֶּם מִסְפָּר זֶה, וְלֹזֶה אַחֲרֵ זֶםֶן שְׁהִי עֲסָוקִים
גַּם הַם בְּפְרִיה וּרְכִיה פָּרוּ וַיְשַׁרְצּוּ גַּוְּן
מִשְׁאָר הַשְׁבָּטִים;

ב' ? כו' ירמ ל' כ' ו' ?
כל יוצא צבא. אמר הכתוב בן, בכל
פרטיה המספר. לומר, שלא היה אחד
מכל הבאים לכלל הספר, שלא היה ראוי
לצאת צבא. אלא כל גיבורו כת, והוא
אומרו כל, פיריש כל אחד מהם יצא צבא.
זהה נס שאין באותו, שאי אפשר שלא
ימצא בכל הספרים שלהם, אחד שאין
ראוי לצאת באבאה.

א) תולדות אהרן ומשה וגוי. ולא מנה אלא תולדות אהרן, לומר כי בני אהרן יחשבו על משה לצד שהוא החפץ בעדרם וחוץ דכתיב (זכרית ט) ובאהר התאנך ה' להשמדתו וגוי, ואמרו זיל (ויקיד פ"ז) שהזועילה תפלו לנצח אלעזר ואיתמר, ואומרו ביום דבר וגוי לומר וכן שהחפץ עליים, וכלל עוד בואה ספת קבלה תפלו שஹוא לצד שעדר ה' אליו בהר סיני ונעשה ציר נאמן לה' בקבלה התורה: ט) כל זכר מבן חדש וגוי. טעם מפני חדש. כפי זמן אשר באו הפה מהיחסים שהם הבכורות, ולמה יתן הבכור פריוינו בין שיש לו בן לוי במקומו, ואם תאמר לך אין אלהים פורדים כמו כן מאי זה לאה את הבכורות, ולא יצטרכו ישראל בז'ין לבכורותם, יש לומר כי אותם הלוים כבר נכנסו פחת הבכורות שבירו אז ואת בנייהם הקים ה' פחת אבותיהם שבירי נתפרק הם ובנייהם עד עולם. ואילו כי ליה בפל ה' במאמרו בפה שבתב בפסוק ואני נהג לחקתי את תלמידים וגוי וחייב לי תלמידים פרוש החולשו כשם ובני בניהם, מעתה אין לנו שיפרדה בכור ישאל הבא אחר בן פטר רחים:

א) במדבר סיני וגו'. ר' ל' דרשו (במד"ר פ"א)
הכנות קורות בפסוק זה, ונשאר
לעיר לה לא השהה ה' מדוריו יתפרק
בשער פרברים, כי כשלוכיר הורעת הפקים
הקדים מחברת הפלות שהוא מדבר סיני
ואמר כן תמייר פרט פקסום ואמר באלהל
מושע, וכשהוכיר הודיעת נזון הקדים זכרון
פרט נזון ואמר באחד לחוש פשוי ואחר כן
הכير מחברת כלות הנזון ואמר בשנה
השניה.

ונגדאה כי הפתוח ארכנא השכיל לרבר
בשעור שווה, והוא על דרך אומרים
(ביד פס"ח) הנה מקום ATI שחקומו של
הקדוש ברוך הוא הוא טפל לו, ולענין זה
אי היה טפל כל המקום לגביו המקום אשר חונה
שם קדושים, ופעפה מחלוקת היכלות הוא
אך מועד וה%;"> נסיך בכתנה זו סדר סמוך לה
ולהעירך הפתוח בכתנה זו סדר שניה לשנית. אם כן
נאמר באחד לחדש וגוי בשנה לשנית, אם כן
נסיך באחד מועד הוא מחלוקת היכלות ולה
נסיך באחרונייה בסדר שניה השניה שנסיך אחר
נאמר באחד לחישך, וחירע פמה הוא מפלג
מקום אשר ה' שם מפה שמקינו שכוב אמות
שפין כדי ארון עמוד רוחים ס' ובוא של
ישואל רבי פון, הרי שהונן שהונן לעין מונעט

הוּא מְרֻבָּה לִצְרֹר הַשׁוֹכֵן בּוֹ בְּרוּךְ הוּא:

וְהַכּוֹן בָּעֵינִי הַוָּא, כִּי שְׂבֻט לְוי מַעֲשָׂה אֶחָד
לְהַמָּס, כְּמַעֲשָׂה עֲמָרָם אֲשֶׁר שָׁלַח אֶת
אַשְׁטוֹ (סוטה יב). בְּשִׁבְיל גִּזְוָת הַבָּנָן הַיּוֹלֹה,
וְתַּפְעַלְמָן לְצַד שְׁהִיו מַעֲגָנִים וְלֹא נַשְׁתַּעַבְדוּ לְאָ
כְּגָם לְכָבֵם פֶּלְקָה לְרָאוֹת נַטְעֵיהֶם מִשְׁלָכִים
בְּאוֹר, פְּמַעֲשָׂה אִישׁ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִצְדָּ
הַשְׁעָבוֹד וְעוֹלָה הַעֲבֹדָה, הַזּוֹל וְהַוקָּל בְּעֵינֵיהֶם
וּכְלָבָם לְרָאוֹת יַלְדֵיהֶם מִשְׁלָכִים בְּאוֹר, גַּם
שְׁהִיו מַזְלָלִים בְּעַצְמָן לְלִידָה וְלַעֲזָב בְּשִׁדּוֹת
וּבְמַחְלוֹת הָאָרֶן, אֲשֶׁר אֵין אָדָם נִכְּבֶד שְׁגַפְשָׁו
מִכְבְּדָת עַלְיוֹן שְׂבֻט לְוי עֲוֹשָׂה כֵּן:

וזה לך האות כי עמרם שליח את אשთו, ולא
הצרכ' הפטוח להודיע את הרבר, שגם
בעמום לא הגיד הכתוב הענין אלא מהשכלת
הענין נודע, וללמוד על כל שבתו יצא, וזה היא
ספרת מעוותם, כי אם אין גדרים אין פיתחים.
והגם שמצינו שעמרם החזיר גורשטו, אין
ללמוד ממנה שבלם החזיר, כי הוא זה אשר בא
אליו הרבר בלבואה פמאמר תקכני זכרונם
לברכה באגדה (שמות רבה איט) יברברי הגר
הקדוש (ח"ב יא): בפסוק "וילך איש" וגו'
(שמות בא), וכךמו שאמרנו גם כן (שמות רבה
א,ב) בפסוק "ויתחצץ אהומו" וגו' (שם פסוק ד)

ישראאל ומעלה, ואיה בעס אביהם. וטעם
הראשון של הענוי הוא טעם נכון, אבל לא
יצדק לפי מאמר חכמיינו זכרונם לברכה
(בראשית רבה עט, א) שאמור לא מות יעקב עד
שהגיעו ישראל לככל מספר שנים רבוא:
ובברכה לישב חתנים לפי דבריהם
זוכרים לברכה כי אומר "בן
ירבה", פירוש כמו כן בשער הראשון ירבה,
ולא היה מחייב, הוגם שהיו הוריהם מהם
ואם מענים אותם היה הם בישראל לפניות ולפנות

במישפט הראשון למלואו הפסיק:
ומזה שאמר הפתוח "זובע יישראל פרור" וכן
(שםו א), "ויקנער מפנוי" וכן (שם פסוק
יב), לצד כי בימי יעקב היה קעטן קתנים, ולא
היו עולשים רשות בעיר, וכשגדלו עשו פריטות,
ומעתה הראוי היה עוזם העגבי, ולמה לא היה
בן לשפט לנו? ואין לומר שהרי כמו כן רביהם
כשאר השבטים בעת פטירת אביהם ונחמעטו
אחר כך, ולצד שלא היה בהם העגבי לא חזר
על להתרפה, כי גם על זה אין אונci, לפחות יחמעטו
מברכה ראשונה, ורשותינו זכרונם לברכה
(במדרך רבה הא) אמרו שהיה הארץ מלחה
בهم, וזה היה אחר מפני עבדות הלויים:

